

opusdei.org

Prelatens brev (september 2007)

Prelaten reflekterer over hvor viktig det er å leve nær Kristus for å kunne spre det gode.

Undervisning og fromhetsøvelsene som praktiseres av de som nærmer seg Opus Dei er en hjelp for å forene seg med Herrens kors.

24.09.2007

Mine kjære: måtte Jesus bevare mine døtre og sønner!

Kirken er kalt til å gjenspeile det lys som den kontinuerlig får av Kristus og spre det over hele verden, det samme er Verket, siden det er en levende del av Kirken. Jesus underviste alle kristne dette: *Dere er verdens lys! En by som ligger på et fjell, kan ikke skjules. En tenner heller ikke et lys for å sette det under et kjørel; nei, det setter man i en stake, så det lyser for alle i huset. La da deres lys skinne slik for menneskene, at de ser de gode gjerningene dere gjør og priser deres Far, han som er i himlene.*[1]

”Når vi lytter til disse Jesu ord,” kommenterer Benedikt XVI, ”kan vi som er medlemmer i Kirken ikke unngå å merke hvor utilstrekkelig vår menneskelige natur er, merket som den er av synd. Kirken er hellig, men den består av menn og kvinner med sine begrensninger og feil. Det er Kristus, og bare han, som ved å gi oss Den hellige ånd kan forvandle

vår elendighet og fornye oss hele tiden. Han er folkenes lys, *lumen gentium*, som vil opplyse verden gjennom Kirken (jf dogm. konst. *Lumen Gentium*, nr. 1).

Hvordan kan dette skje? spør også vi oss med de ord som Jomfru Maria stilte til erkeengelen Gabriel. Nettopp hun, Kristi og Kirkens Mor, har svaret: med sitt forbilde som helt tilgjengelig for Guds vilje – *fiat mihi secundum verbum tuum* (Lk 1, 38). Hun viser oss hvordan vi kan være Herrens ”åpenbaring” med et åpent hjerte for nådens kraft og med troskap mot hennes Sønns ord, verdens lys og historiens mål.”[2]

En vesentlig betingelse for å bringe Kristi lære og liv til andre (og i dag er det travle tider) er at vi selv anstrenger oss stadig mer iherdig for hver dag å bli kjent med, omgås med og elske vår Herre. De kristne fromhetsøvelsene som vi praktiserer

i Opus Dei er tradisjonelle i Kirken og har nettopp dette som mål. Vi bør så godt som mulig oppfylle dem, som en frukt av en beslutning tatt med kjærlighet, selv om hjertet iblant er tørt eller ikke svarer.

Når en person nærmer seg prelaturet med et ønske om å bli bedre kjent med Gud, prøver vi å tilby vedkommende en passende undervisning, både når det gjelder troskunnskap og på det åndelige og apostoliske plan, slik at Kristi lære fra begynnelsen av gir vedkommende ikke bare klarhet for fornuften, men også lys og kraft på for å leve i Kristi etterfølgelse. Vi hjelper folk til å sette pris på og ta imot sakramentene ofte – Eukaristien og skriftemålet – å være omhyggelig med den personlige bønn, å omgås med Gud som Far og med Jomfru Maria som Mor, å oppofre sitt arbeid til Herren, å sørge for andres åndelige og materielle behov og å

bringe nærmere Gud de som står dem nær.

La oss altså dag for dag vokse i vår personlige kontakt med Gud Fader, med Jesus Kristus, med Den hellige ånd og med Jomfru Maria. Vi som næres av Opus Deis ånd vil gi dette fromhetsliv en spesiell nyanse, som mange andre mennesker også har gjort til sin: nyansen som barnekår hos Gud gir. Vi anstrenger oss for å etterlikne Kristus, med spesiell vekt på hans arbeidsår og hans vanlige liv i Nasaret. Vi fremmer ærbødighet for Den hellige ånd, sjelens inderligste gjest, som leder oss til å bli ett med Kristus og til å elske Gud Fader. Vi ærer Jomfru Maria som Guds Mor og vår Mor, men små barns fromhet som forventer alt fra hennes moderlige godhet. Vi søker den personlige kontakt med verneenglene, som vi anser for våre forbundsfeller i alle våre apostoliske oppdrag, og vi vender oss med full

tillit til den hellige Josemaría, vår elskede Fader, i ham ser vi helt virkeliggjort den ånd som Gud ønsket for Opus Dei.

Vi bør dessuten alltid anstrenge oss for å tjene den hellige Kirke med handling og sannhet[3], ikke bare med tomme ord. La oss selv be og få andre til å be for paven og hans bønneintensjoner ved å trekke i samme retning som den hellige Far og – overalt – biskopene i enhet med paven i Roma. Ved trofast å oppfylle Opus Deis egne oppdrag bidrar vi direkte til å virkeliggjøre det store oppdraget som Mesteren betrodde til Kirken, slik at Guds vilje oppfylles: *at alle mennesker skal bli frelst og nå frem til å erkjenne sannheten.*[4]

Vi bør gi alt vi gjør et bestemt apostolisk innhold i de mest forskjellige situasjoner og tider. På den måten kommer vi alle til å utføre et meget fruktbart arbeid, også de

som unntaksvis ikke direkte er i stand til å virke apostolisk. Denne veien krever dog – og det gjentar jeg bevisst – at vi pleier vår kontakt med Gud i våre kristne fromhetsøvelser, at vi anstrenger oss for å fullføre vårt arbeid og bære det frem for Gud hver dag i den hellige messe og at vi vektlegger de små oppofringer som Han forventer skal fremtre i våre liv med en regelmessig rytme: ”som hjerteslag”.[5]

Forening med Kristus på korset er uunnværlig for trofast og optimistisk å fullføre denne apostoliske plan. Det går ikke an å følge Jesus uten å fornekte seg selv[6], uten aktivt å søke oppofringsånden eller uten den vanlige ingrediensen av konkret bot. Den hellige far påpekte dette for noen måneder siden da han proklamerte et minneår i anledning totusenårsjubileet for den hellige Paulus’ fødsel. Han sa konkret at fruktene etter hedningenes apostel

”ikke bør tilskrives hans blendende retorikk eller raffinerte apologetikk og misjonsstrategi. Fremgangen i hans apostolat skyldes fremfor alt hans personlige forpliktelse for å forkynne evangeliet i full hengivenhet til Kristus. Denne hengivenhet frykter ingen farer, vanskeligheter eller forfølgelser: ”Ja, jeg er overbevist om at verken død eller liv,” skrev han til romerne, ”verken engler eller ’makter’, verken de ting som nå er eller de ting som skal komme, verken sfærenes eller dypets ’krefter’, eller noen annen skapning, skal kunne skille oss fra Guds kjærlighet, slik som den har vist seg i Kristus Jesus, vår Herre.” (Rom 8, 38-39)

Av dette kan vi trekke en viktig lærdom for alle kristne. Kirkens handlinger er bare troverdige og virksomme i den grad dens medlemmer er forberedt på personlig å betale for sin trofasthet

mot Kristus i en hvilken som helst situasjon. Der denne beredskap mangler, mangler et avgjørende argument for sannheten, noe Kirken selv er avhengig av.”[7]

Disse tankene hjelper oss til å forberede oss på festen for Korsets opphøyelse, 14. september. Den hellige Josemaría viste oss et høyt mål: med vårt helliggjorte og helliggjørende arbeid å sette Kristi kors som kronen på alle menneskelige aktiviteter, slik at Jesus kan dra alle til seg.[8] La oss se på hvordan det haster med denne oppgaven. For ”også i vår tid, hvor mange finnes det ikke som søker Gud, som søker Jesus og hans Kirke, som søker Guds barmhjertighet og som venter på et ’tegn’ som berører deres sinn og hjerte! I dag som den gang minner evangelisten oss om at det eneste ’tegnet’ er Jesus opphøyd på korset. Jesu død og oppstandelse er det tilstrekkelige tegnet. I ham kan

vi forstå livets sannhet og nå frelse. Dette er Kirkens sentrale budskap, som ikke forandrer seg i århundrenes løp. Den kristne tro er derfor ikke en ideologi men et personlig møte med den korsfestede og oppstandne Kristus. Utfra denne erfaring, som er både individuell og felles, oppstår det en ny måte å tenke og handle på. Nettopp slik som helgenene vitner om, blir det født en ny tilværelse merket av kjærligheten.”[9]

En viktig del av det å vise Kristus i vårt liv til andre – la oss ikke ta det for gitt – sammenfattes i den glade, vedvarende selvfornektelse og bot: frivillig å avstå fra den bekvemmelighet og det behag som, selv om det i og for seg ikke er ondt, kan kjøle ned eller vanskeliggjøre vår forening med Gud. Å bruke materielle ting med måte, uten å la oss fange av dem, er av største

betydning vår forening med Kristus og vårt apostolat.

For allerede mange år siden skrev vår grunnlegger: ”Mennesker forventer av oss, Guds barn i Opus Dei, denne *bonus odor Christi*, som støtter seg på vårt måtehold og som lokker og trekker dem med”.^[10] Hvis vi derimot ikke avviser den verdslige smitten, hvis vi tror at det er umulig å bære med seg Kristi krevende atmosfære, hvis vi ikke lykkes å gå mot strømmen, kan vi ikke hjelpe andre å finne den store lykke i å være Jesu Kristi venner. Det finnes dessverre en overflod av det verdslige i de fleste miljøer. Det er nødvendig at vi inviterer de andre – først med vårt eget forbilde – til å puste inn den rene luften som finnes i Guds nærhet. For dette er måtehold i hjerte og sinn uunnværlig. *Salige er de rene av hjertet, for de skal se Gud.* ^[11] Vi må være overbeviste om at

bare på denne måten elsker man denne vår verden lidenskapelig.

Hvor stort er ikke de kristnes ansvar! La oss enda en gang betrakte de ord som den hellige Josemaría skrev i *Veien*: ”Mange store ting avhenger av at du og jeg handler slik som Gud vil. Glem ikke det.”[12]

Fortsett å be for Den hellige far og hans bønneintensjoner. Be Herren om å gjøre hans tjeneste i Kirken meget fruktbar; at alle katolikker – hyrder og troende – helhjertet tar imot hans lære og fører den ut i praksis. Foren dere også med mine bønneintensjoner: unnskyld min iherdighet, men jeg trenger dere virkelig, hver enkelt av dere. Vår Fader pleide å gjenta: ”Alt er gjort, og alt gjenstår å gjøre”. Derfor søker jeg deres totale medvirkning slik at jeg ikke saktner i denne apostoliske utfordring med å forkynne for hele

menneskeheten at Jesus Kristus
kaller hver enkelt.

Med all kjærlighet velsignes dere av
deres Fader

+ Javier

[1] Mt 5, 14-16.

[2] Benedikt XVI, Preken, 6/1 2006.

[3] 1 Jo 3, 18.

[4] 1 Tim 2, 4.

[5] Den hellige Josemaría, *Smien*, nr.
518.

[6] Jf Lk 9, 23.

[7] Benedikt XVI, Preken i basilikaen
St. Paulus utenfor murene, 28/6 2007.

[8] Jf Jo 12, 32.

[9] Benedikt XVI, Preken, 26/3 2006.

[10] Den hellige Josemaría,
Instrucción, mai 1935/14/9 1950, nr.
65.

[11] Mt 5, 8.

[12] Den hellige Josemaría, *Veien*, nr.
755.

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://dev.opusdei.org/nb-no/article/
prelatens-brev-september-2007/](https://dev.opusdei.org/nb-no/article/prelatens-brev-september-2007/)
(05.08.2025)